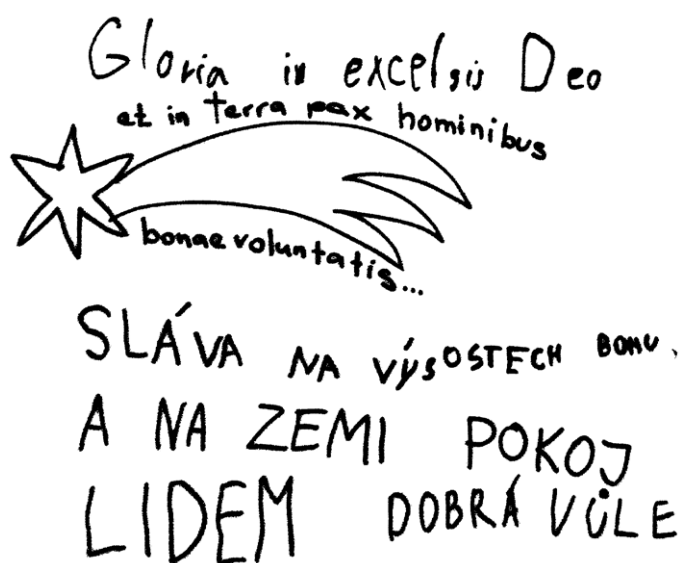

VÁNOČNÍ DOPIS 2021

členům a přátelům českobratrského evangelického sboru ve Sněžném

Betlémský příběh

Hans Bender, *Evangelický kalendář 1981*

V první třídě jsme sedávali po dvou, chlapci vpravo od stolu, děvčata vlevo. Já seděl v poslední lavici a vedle mne Edwin – tomu jsem velice záviděl „penál“ z Ameriky. Byl prosinec, kamna ve třídě příjemně hřála, zvuky kroků a kol pod okny tlumil čerstvě napadaný sníh. Blížily se vánoce. Učitel Kuhn nám vyprávěl, jak Josef s Marií hledali v Betlémě nocleh. V Bibli o tom byla jen jedna věta, ale co z toho dovedl udělat učitel Kuhn!

Usadil se na stole, zkřížil nohy, vyndal dýmku z úst a začal: Ano, tehdy prošli Marie a Josef také naší vesnicí. Už potmě přicházeli po silnici od Eichtersheimu. Marie seděla na oslu, Josef šel před nimi s holí a lucernou. Marie vzdychla: „Mám hlad a jsem unavená.“ Josef odpověděl: „V prvním hostinci přenocujeme.“

Před hostincem U orla uvázal Josef osla k zábradlí schodiště, očistil si boty a vešel. Babetta – všichni ji přece znáte – stála za pultem a vyplachovala sklenice. Josef se ptal: „Máte pokoj pro dva? Ne moc drahý?“ Babetta vstala ten den levou nohou. Řekla stručně: „Máme jeden, ale ten už je obsazený, bohužel.“

Josef vzal osla za ohlávku a šel o několik domů dál k hostinci U beránka. Ale zarazil se a zůstal stát před dveřmi, u stolu totiž seděli jacísi pánové v bílých límcích a nažehlených manžetách. Byli ti geometři, kteří měli vyměřit nové koryto potoka. Sotva hostinský od Beránka Josefa uviděl, rychle vyšel ven, protože si nepřál, aby byli pánové rušeni.

„Ne, ne, můj milý, to nejde. U mne ne. Ale zeptej se U slunce, ti mají zvláštní světnici pro tovaryše.“ Řekl to schválně tak nahlas, aby to slyšeli i geometři.

Hostinský a hostinská U slunce byli k Josefovi velmi přívětiví. Řekli skoro současně: „Ale to nejde, i při nejlepší vůli! Světnice pro tovaryše je už plná. A navíc je tu náš nejstar-

ší na prázdninách, studuje ve Freiburgu teologii. Jinak bychom vám rádi dali jeho pokoj.“ „Děkuji,“ řekl Josef. „Dobrou noc a pěknou cestu!“ popřáli mu hostinský a hostinská od Slunce.

Ani v dalším hostinci U pošty neměli Marie a Josef štěstí. Měli už zhasnuto a když Josef zaklepal holí na bránu, vystrčil hostinský hlavu z okna: „Co se děje? Co je to za způsob?“

„Neměli byste světnici pro mou ženu a pro mne? Moje žena je nemocná,“ volal Josef nahoru. „Vypadněte,“ křičel hostinský. Pro vagabundy nic nemám!“ Okno se s třeskem zavřelo.

Josef byl smutný. Marie si dala šál na hlavu a řekla: „Třeba je ve vsi ještě nějaký hostinec.“

Učitel Kuhn se podíval na mne. Všechny děti se ke mně otočily; věděly totiž, že poslední hostinec na konci vsi patří mým rodičům.

Mně se vrazila krev do hlavy a nevěděl jsem, kam se dívat. „No, Honzíku,“ ptal se učitel Kuhn, „co bys dělal, kdyby byl Josef u vás prosil o útulek?“

Vstal jsem a koktal: „Já, pane učiteli, já bych je určitě přijal.“

Vyprávění nezůstalo bez odezvy. Ve všech hostincích, kde Marii a Josefa odmítli, měli v příštích dnech vytlučená okna

V zadní uličce na zdi biskupské rezidence v Eichstättu, Bavorsko.

a hostinskému od Beránka třeskla cestou do kostela v šosu svátečního kabátu třaskavá žabka.

Uplynuly dva tři roky. Byl Štědrý večer. V šenkovně sedělo u stolu několik stálých hostů, pili pivo, víno, kořalku a mluvili o nejnezajímavějších věcech na světě. A my děti jsme přitom čekaly na vánoční nadílku. Konečně otec řekl: „Tak už dost. Jděte domů, chceme být aspoň jeden večer v roce sami.“ Jeden po druhém zaplatili a šli. Otec už zasouval za posledním hostem závoru, ale v tom zastavilo na ulici auto a po schodech se rozlehly kroky. Před dveřmi stáli pán a paní a ptali se: „Máte volný pokoj?“

„Ano,“ odpověděl otec, „ale je Štědrý večer.“ – „Já vím, ale přijměte nás, prosím,“ řekla paní. „Chtěli jsme původně jet až do města, ale necítím se dobře.“ Otec už nic nenamítal: „Jistě, to se dá zařídit.“

Byl jsem zoufalý. Věděl jsem, co hosté znamenají – nové, nekonečné zdržení vánoční radosti. Muselo se vařit, povlékat postele, donést vodu a naplnit džbány, ohřát láhve do postele.

A otec si jednoduše řekne „Ano“, vůbec nebere ohled na to, že je Štědrý den a že už tak dlouho čekám.

Vyběhl jsem nahoru, zavřel jsem se ve svém pokoji, vrhl se na postel a brečel do polštáře. Nahlas a srdcervoucně, jak to snad dokáže jen chlapec v prudkém vzdoru.

Za chvíli zaklepala na dveře maminka a že prý mám přijít k nadílce. Neodpověděl jsem. Pak jsem uslyšel otcovy kroky. Rychle jsem odemkl, protože jsem se ho bál. Tatínek však byl úplně klidný. Položil mi ruku na hlavu, ještě jsem se otřásal vzlyky, a řekl: „Znáš přece ten betlémský příběh, jak Marie a Josef hledali nocleh a nikdo je nepřijal?“

Znal jsem jej, jak by ne. A bylo mi hanba.

Dole v šenkovně seděl bratr Hugo u klavíru a hrál vánoční píseň. Svíčky na stromku už hořely. Byli tu s námi i oba cizinci a oči jim zářily. Byly to právě vánoce. Dostal jsem stavebnici a barvy a Robinsona Crusoe. Ale dostalo se mi ještě něčeho mnohem cennějšího: poznal jsem, jak je těžké činit to dobré, o němž jsme slyšeli.

Do nového roku vstupuje naše církev s **novým zpěvníkem**, což je opravdu velká událost. Nový zpěvník bereme do rukou s určitou nesamozřejmostí, protože víme, jak dlouho se připravoval a že se při jeho přípravě muselo řešit mnoho dilemat. Bereme jej do rukou také se zvědavostí a zároveň se nám možná nechce opustit ten předchozí, který k nám po 40 let patřil. Při společném zpěvu při bohoslužbách můžeme zažívat vzájemnost, to že patříme k sobě, a všichni spolu Kristu. Tak ať se každému z nás stane nový zpěvník požehnáním. Do konce roku by měla být připravena také aplikace pro mobilní telefony.

Rekonstrukce věže kostela ve Sněžném byla v půli prosince úspěšně **dokončena** demontáží lešení. Radujeme se z toho, že věž vypadá pěkně a elegantně. Připravujeme však další etapu rekonstrukce střechy kostela a jsme moc vděční za všechny, kteří se na tom s námi podílejí. Děkujeme vám všem, kteří jste na tuto velkou rekonstrukci přispěli nebo se přispět chystáte.

Bohoslužby o svátcích

- 24. 12. v 9.30 Daňkovice**, u vánočního stromu pod autobusovou zastávkou, živý Betlém v provedení dětí a mládeže, sbírka na Pomněnku, domov Diakonie ČCE. Na Štědrý den si můžete odnést do svých domovů **Betlémské světlo**.
- 24. 12. v 11.00 Borovnice**, u vánočního stromu u hasičárny, živý Betlém, sbírka na Pomněnku, domov Diakonie ČCE
- 24. 12. v 15.30 Sněžné**, bohoslužba s dětskou vánoční hrou „Čtyři stromy“
- 25. 12. v 8.15 Křižánky**, Boží hod vánoční, bohoslužby s Večeří Páně, Martina Kadlecová
- 25. 12. v 10.00 Borovnice**, Boží hod vánoční, bohoslužby s Večeří Páně, Martina Kadlecová
- 26. 12. v 9.30 Sněžné**, Štěpána mučedníka, Martina Kadlecová
- 2. 1. v 8.15 Křižánky**, první neděle v novém roce, bohoslužby s Večeří Páně, Martina Kadlecová
- 2. 1. v 9.30 Sněžné**, první neděle v novém roce, bohoslužby s Večeří Páně, Martina Kadlecová
- 2. 1. v 9.30 Daňkovice**, první neděle v novém roce, bohoslužby s Večeří Páně, Jan Hrudka

*Pane Ježíši Kriste,
prosíme, dej nám o letošních vánočních
prožití něco z tvé lásky k nám.
Ať jsou pro nás svátky tvého narození
časem radosti a vděčné oslavy
neuvěřitelné blízkosti Boha a lidí.
Pane Ježíši Kriste, kéž ty rosteš v nás a my v tobě,
v tvé lásce, v tvém zápalu, v tvé pokoře. Amen*

**Děkujeme za vaši podporu,
pomoc a modlitby.
Přejeme pokojné prožití vánočních svát-
ků a dobrý nový rok. Vaše staršovstvo**

Neváhejte nás kontaktovat, pokud byste si přáli návštěvu nebo službu
farářky Martiny Kadlecové
telefon: 736 685 472
e-mail: martina.kadlecova@evangnet.cz
nebo
kurátora Pavla Konvalinky
telefon: 724 113 430, 566 664 366
e-mail: konvalinka.pavel@seznam.cz
Farní sbor ČCE Sněžné na Moravě
Sněžné 60, 592 03
e-mail: snezne@evangnet.cz
web: www.ccesnezne.cz
číslo účtu: 161847886/0300